

følelse og søgte at tale ham til Fornuft. Villing rejste sig endog op, klappede ham paa Skuldren og sagde:

„Lad Dem dog for Guds Skyld ikke saaledes henrive, bedste Ven! . . . Lav Dem et lille Glas til og se at komme paa lidt andre Tanker. Vi skulde vel ogsaa have os vor lille Sjavs i Aften. Vi kan saamænd alle tre trænge til en Smule Opmuntring.“

Ligesom vaagnende op af Drømme løftede Aggerbølle sit tunge Hoved og fo'r sig med Haanden gennem Haaret under den heftige Skudren, der var ham egen. Med et mørkt Blik skelede han først op paa Villing, derefter hen til Uret paa Piedestalen.

„Jeg skulde vel egentlig tænke paa . . . jeg tror, jeg lovede min Kone — —“ mumlede han.

„Nej, véd De hvad, kære Ven . . . i den Sindsstemning, hvori De for Øjeblikket befinder Dem, faar De virkelig ikke Lov til at gaa hjem og smitte Deres Kone med Deres Tungsindighed. Det kan vi virkelig paa ingen Maade tillade. Husk ogsaa paa, at jeg vandt tre og halvtredsindstyve tusinde Kroner fra Dem forleden. De maa dog virkelig have Revanche! . . . Lille Sine, tag Kortene frem og bland Hr. Aggerbølle et halvt Glas endnu.“